

340 SECTIO XI. DE ACCENTUS
SECTIO XI. DE ACCENTUS SE-
DE ET SENTENTIARUM
DISTINCTIONE.

§. 153. Accentus Tonicus, qui non nisi ultimis penultimisve dictionum syllabis convenit, §. 22. ibidem vel propriam ac nativam sedem obtinet, vel impropriam & accidentariam.

§. 154. Propriam ac nativam sedem tenet Accentus tonicus, in penultimâ syllabâ dictionum sequentium, quæ inde Milhel seu penacutæ appellantur.

I. In quarum penultima est vocalis brevis, omni alio complemento temporis deficientis destituta: ut sunt Dualia, וְהַדּוֹם manus Genes. 27, 22.

מִצְרָיִם Ægyptus Genes. 13, 10. Nomina formæ, צֵיד, פַּיַּד, venatio Genes. 25, 27. עֵין oculus Exod. 21, 24. Affixum הַ fœmininum cum dualibus aut pluralibus, עֵינֶיךָ oculi tui Cantic. 1, 15.

מְرָאֵיךְ adspectus tuus Cantic. 2, 14. Vocabula desinentia in geminum segol, aut patach vicarium, קְמַת farina 2. Reg. 4, 41. בְּסֶף argentum Cant. 3, 10. חַבְצָלָת rosa Cantic. 2, 1. sylva ibid.

לְלֹדֶת suffumigata Cantic. 3, 6. מְקֻפְּרָת parere Gen. 4, 2.

II. In